

raad om trængendes Adgang til for Kommunens Regning at nyde Lægehjælp og de øvrige i § 44 Littr. a. og b. i Fattigloven omhandlede Understøttelser i Forbindelse med Hjælp af „de fattiges Kasse“ i Henhold til Lov af 8. Marts 1856, er udtalt, at da Understøttelser af den førstnævnte Art ikke i Forhold til den understøttede betragtes som Fattighjælp, kan den i § 5 i Loven af 1856 indeholde Bestemmelse om, at kun de trængende have Adgang til Understøttelse af „de fattiges Kasse“, som ikke befinde sig under den lovbestemte kommunale Fattigforsørgelse, ikke være til Hinder for, at der tilstaas saadan Understøttelse til Personer, der for Kommunens Regning erholde Lægehjælp m. m.

Naar Hjælp af Fattigvæsenet ydes i andre Tilfælde end de ovenfor angivne, maa Hjælpen betragtes som Fattigunderstøttelse. Men der kan her opstaa Spørgsmaal om, hvorvidt en Person *til et givet Tidspunkt* nyder Fattigunderstøttelse. I saa Henseende maa det komme i Betragtning, om Hjælpen er ydet for et bestemt Tidsrum eller ej. I første Tilfælde virker Hjælpen som Fattighjælp, indtil det paagældende Tidsrum er udløbet. Dette gælder saaledes ved Huslejhjælp, der er udbetalt f. Eks. for en Maaned eller for et Fjerdingaar. Vedkommende nyder i saa Tilfælde Fattighjælp, til Maaneden eller Fjerdingaaret er udløbet. Hvis Hjælpen derimod ikke er knyttet til en bestemt Periode, lader der sig ikke opstille nogen almindelig Regel om, hvor længe Hjælpen virker som Fattighjælp, men Afgørelsen maa her træffes efter et Skøn i det enkelte Tilfælde over, for hvor langt et Tidsrum man med Rimelighed kan betragte Hjælpen som vedvarende. Er der f. Eks. tilstaaet en Person en Hjælp til almindelige Livsfornødenheder, vil Afgørelsen bero paa, for hvor lang Tid Hjælpen maa antages at være beregnet paa at skulle virke, og Hensyn maa følgelig tages til den paagældendes Fortjeneste og hans Families Størrelse. Der maa i den omhandlede Henseende tilkomme Hjælpekassens Bestyrelse Ret til at træffe sin Afgørelse paa Grundlag af et Skøn over samtlige forhaandenværende Omstændigheder, eventuelt efter forudgaaende Forhandling med Fattigvæsenets Bestyrelse.

II. Med Hensyn til den i Lovforslaget § 12 indeholdte Bestemmelse om, at Bestyrelsens Medlemmer ere ansvarlige en for alle og alle for en for Kassens Midler og Aktiver, skal man henvise til, at beslægtede Bestemmelser indeholdes i Landkommunalloven af 6. Juli 1867 § 29, der lyder saaledes:

„Det hele Sogneraad er ansvarligt for de Kapitaler, Aktiver og andre Ejendomme, der tilhøre Kommunen“,

og i Købstadkommunalloven af 26. Maj 1868 § 30 saalydende:

„Byraadet er ansvarligt for de Kapitaler, Aktiver og andre Ejendomme, der tilhøre Kommunen“.

Angaaende førstnævnte Bestemmelse har Indenrigsministeriet i Skrivelse Nr. 24 af 31. Januar 1890 udtalt følgende: „Der maa skelnes mellem Kommunens Kapitalformue og Kommunens Kassebeholdning. Ifølge Landkommunalloven af 6. Juli 1867 § 29 er det hele Sogneraad ansvarligt for Kapitalformuen, nemlig de Kapitaler, Aktiver og andre Ejendomme, der tilhøre Kommunen; som Følge heraf paahviler det enkelte Sogneraadsmlem at paase, at disse Kapitaler anbringes og frugtbargøres paa anordnet Maade, at de Kommunen tilhørende private Obligationer og offentlige Pengeeffekter forsynes med Amtsrådets Forbudspaategning, og at de sidste ere noterede som Kommunen tilhørende i vedkommende Pengeinstituts Bøger. Derimod paahviler det ifølge Lovens § 12 Sogneraadets Formand at opbevare de Kapitalformuens vedkommende Dokumenter, men i Overensstemmelse med Lovens § 29 er hele Sogneraadet baade berettiget og forpligtet til at føre et stadigt Tilsyn med, at Kapitalformuens Dokumenter ere til Stede, og Lovens § 12 hjemler derhos Sogneraadet Ret til at beslutte, at Opbevaringen af Kapitalformuens Dokumenter overdrages til andre end Formanden.

Hvad Kommunens Kassebeholdning angaar, indbefattes samme ikke under Ordlyden af den i ovennævnte § 29, jfr. § 12, sidste Stykke, givne Regel, og der er heller ingen Grund til at antage, at Ansvaret for og Opbevaringen af Kasse-